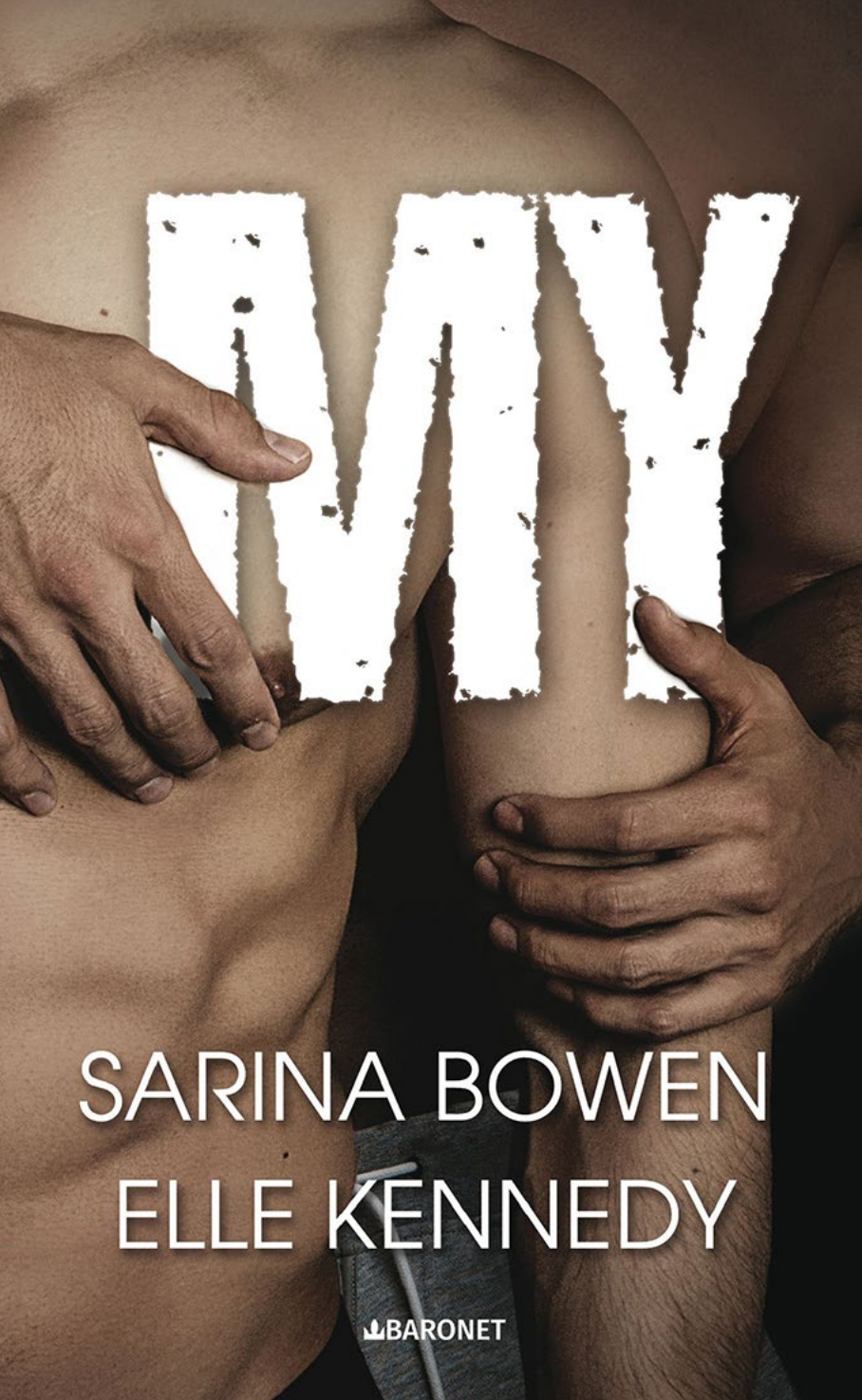

RAW

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

 BARONET

Název knihy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sarina Bowen, Elle Kennedy

My – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

MY

MY

Cyklus Him (2)

SARINA BOWEN
ELLE KENNEDY

Obsahuje novelu Epic

 BARONET

1. kapitola

Wes

Vancouver je nádherné město, ale už se nemůžu dočkat, až odtud vypadnu.

Máme za sebou nejdelší cestu v našem programu a těším se, až budu doma. V hotelovém pokoji s výhledem na záliv odhrnu hedvábný papír z košile, kterou jsem si koupil v butiku za rohem. Jelikož už moc dlouho žiju jen z věcí v cestovní tašce, došlo mi čisté oblečení. Ale tohle je skvělá košile. Oslovila mě z výlohy, kterou jsem míjel cestou z autogramiády na charitativním obědě.

Rozepnu ji a obleču si ji. V hotelovém zrcadle si zkontroluju, jak mi sedí. Vypadá dobře. Dokonce moc dobře. Bavlna je jemně utkaná a látku zdobí kostkovaný vzorek v odstínu limetkově zelené. Je taková britská a ta sytá barva mi připomene, že únor nepotrvá navěky.

Ted', když na sebe třikrát, čtyřikrát týdně musím hodit oblek, potřebuju svému oblečení věnovat větší pozornost. Na vysoké jsem se oháknul do kvádru tak možná třikrát do roka. Není to ale žádná oběť, protože mám hezký hadry rád. A zrcadlo mi prozradí, že ony mají rády mě.

Jsem zatraceně sexy. Kéž by tu byl ten jediný člověk, na němž mi záleží, aby to ocenil.

Včera večer jsme Vancouver smetli a nebudu se vytahovat, když řeknu, že se nám to povedlo díky mně. Dva góly a jedna asistence – zatím můj nejlepší výsledek. Moje první sezóna je z těch, co se dostanou na přední stránky novin. Ačkoli teď bych ji celou vyměnil za večer u televize s Jamiem a za orál. Jsem *ztahaný*. Zmožený. Ubitý.

Naštěstí už nám zbývá jenom jedna cesta letadlem našeho týmu.

Ze stolu zvednu mobil a odemknu ho. Zapnu přední kameru a vyfotím si břicho. Košili mám rozhrnutou tak, aby mi odhalovala břišáky, a rukou si zakryju rozkrok. Chvilí mi trvalo, než jsem zjistil, že Jamie ujíždí na mých rukou. Přísahal bych, že se mu líbí víc než můj penis.

Pošlu mu fotku. Komentář netřeba.

Naposledy prohlídnu pokoj, ale všechno jsem si sbalil. Naučil jsem se, abych nikde ve spěchu nezapomněl nabíječky a zubní kartáčky. Jsme na cestách tak často, že balení můžu považovat za svoji novou dovednost.

Telefon mi zavibruje příchozí textovkou. *Grrr. Tak už přijed', jo? Žádný fotky nepotřebuju. Chudák můj osamělej pták je už tak dost tvrdej.*

To mi připomnělo staré estrádní vtipy. Proto odpovím: *Jak moc je tvrdej?*

Dost na to, že bych s ním mohl do našich holých zdí zatloukat hřebíky, odepíše. Je fakt, že jsme byt zatím moc nevyzdobili. Oba hodně pracujeme a nebyl čas.

Navíc je sex vždycky důležitější než domácí výzdoba. *Ukaž,* prosím. Mobil mám zamčený z hodně dobrého důvodu. S Jamiem si rádi posíláme velmi soukromé fotografie.

Neodpoví mi. Možná ani není doma. Ve Vancouveru je odpoledne, což znamená, že v Torontu je ještě později... Sakra. Ty věčný počty mě už fakt nebaví. Chci se vrátit domů.

Popadnu cestovní tašku a zamířím do přízemí. Ve vstupní hale už čeká několik kluků, kteří se stejně jako já nemůžou dočkat, až se vrátíme domů. Vydám se k nim.

„Ježíši,“ říká Matt Eriksson, zrovna když se k nim blížím. „Doufám, že na mě moje žena čeká doma a je nahatá. A děcka ať koukají spát. Nejlíp se špunty v těch svých mrňavých ouškách.“

Osm dní je dlouhá doba, souhlasím s ním v duchu. Nahlas to však neřeknu, protože ačkoli jsou moji spoluhráči skvělí kluci, do podobných diskuzí se s nimi nepouštím. Nemám ve zvyku lhát a předstírat, že na mě doma čeká holka. A zatím jim nejsem připravený říct, kdo skutečně jsem. A tak si nechávám svoje plány pro sebe.

Jenže to už si mě Matt všimne a stočí ke mně svůj severský obličej. Na tváři se mu objeví přitroublý úsměv. „Sakra, moje oči. Oslepl jsem.“

„Proč?“ zeptám se skoro bez zájmu. Eriksson totiž v jednom kuse o něčem vtipkuje.

„Ta košile! Kristepane!“

„Vážně,“ přidá se k němu náš veterán Will Forsberg a směje se, zatímco si rukou zakrývá jedno oko. „Je strašně zářivá.“

„Je strašně *teploušská*,“ opraví ho Eriksson.

Taková poznámka se mnou vůbec nic neudělá.

„Ta košile je od Toma Forda a je boží,“ zamumlám. „Vsadím se s váma o dvacet babek, že se do konce týdne objeví na blozích všech týmovek.“

„Ty chceš být akorát středem pozornosti,“ obviní mě Forsberg. Ze všech kluků v týmu se média věnují

právě Forsbergovi. Když se na webu HokejoviSexou-si.com začal objevovat můj ksichtík, nebyl zrovna nadšený, že se mu vynořila konkurence.

Neví, že se nemá čeho bát. Ať si pro sebe uzurpuje klidně všechny týmovky na světě.

„Jenom říkám,“ nedá se odbýt Eriksson, „že s tou košilí bys slavil v barech na Church Street úspěch.“

„Jo?“ podivím se. „Víš z vlastní zkušenosti?“

Tím ho umlčím. To už ale na mě mžourá Blake Riley. Je to takové přerostlé štěně s věčně zacuchanými hnědými vlasy a bez filtru v puse. „Skoro jako by člověka uhranula. Úplně říká: ‚Jejda. A teď si zkus sakra odvrátit oči.‘“

„Říká: ‚Bude to tři sta dolarů, prosím,‘“ opravím ho. „Vypadat takhle dobře se holt prodáží.“

Blake si odfrkne a Forsberg prohlásí, že bych měl chtít svoje peníze zpátky. Pak se téma stočí na další hromadu rýpanců a stížností, že ten bus snad nikdy nedorazí a že všichni umřeme ve Vancouveru na modrý koule.

Nakonec ale přece jenom nastoupíme. Sedím sám. Jsme už na půl cesty na letiště, když mi mobil zabzučí příchozí textovkou. Mám telefon nastavený tak, že se na zamčené obrazovce příchozí zpráva nezobrazí, dokud se nepřihlásím. Je to klíčové opatření a textovka od Jamieho mi dokáže proč. Když se přihlásím otiskem palce, na displeji se objeví fotka, kterou by si v práci nikdo prohlížet neměl. Je sexy i k popukání zároveň. Na displeji se objeví Jamieho tvrdý penis. Akorát že je otočený ke zdi a nalitý růžový žalud se dotýká hřebíku, který zdánlivě zatlouká. A Jamie si v nějaké aplikaci penis upravil tak, že žalud zdobí šťastný úsměv. Je to hodně zvláštní výjev. Jeho pták vypadá... jako výmluvné mimozemské stvoření oddávající se domácímu kutilství.

Uchechtnu se. A to si mysleli, že moje *košile* je tep-loušská. Já vám ukážu, co je teploušský...

„Wesley?“

Ze sedačky za mnou se zvedne Blake. Něco mi chce, proto rychle a tak tvrdě, až mi prasknou klouby, stisknu na mobilu tlačítko hlavního menu.

„Jo?“ Uvažuji, jestli to viděl.

„Pamatuješ, jak jsem se ptal, jestli se ti na Lake Shore 2200 líbí?“

„No?“

„Včera mi tam přivezli věci. Jsem tvůj novejší soused, bydlím v patnáctém patře.“

Jako fakt?

„To je skvělý, kamaráde,“ zalžu. Když se mě zeptal, jak se mi tam líbí, měl jsem mu vyjmenovat všechna negativa. *Je to daleko od metra. Studený vítr od vody je otrava.* Nic proti Blakeovi, ale nepotřebuju, aby mě moji sousedi znali. Usilovně se snažím nepoutat na sebe pozornost.

„Jo, je tam boží výhled, co? Viděl jsem ho teda jenom během dne, ale v noci musí být všechna ta světla fakt parádní.“

„To jsou,“ přiznám. Jako by mi na tom záleželo. Jediný, co teď chci vidět, je obličej mého přítele. A to nás ještě čeká čtyřhodinový let, než se konečně dostanu domů za ním.

„Aspoň mi pomůžeš najít ty nejlepší bary ve čtvrti,“ navrhne Blake. „Platím první rundu.“

„Paráda,“ prohlásím.

Do prdele, pomyslím si.

Cesta do Toronta trvá snad osmnáct let.

Než přistaneme a vyzvedneme si zavazadla, je sedm večer. Vážně se teď moc těším, až strávím čas s Jamiem,

ten čas je ale omezený. Zítřka v šest ráno odjíždí se svým juniorským týmem do Québecu na zápas venku.

Zbývá nám jedenáct hodin, a to ani zatím nejsem doma.

Při každé červené na cestě domů zuřím. Nakonec přece jenom zastavím v garáži (pozitivum, o kterém jsem Blakeovi básnil. Krucinál.) Odvezu obří cestovní tašku do výtahu a kabina našťestí vyjede až do desátého patra bez jediného zastavení. Vylovím klíčky, abych je měl u dveří už v ruce.

Nakonec mi zbývá dvacet kroků, pak deset. Pak už otevřu dveře.

„Ahoj, zlato!“ křiknu jako vždycky. „Jsem doma.“ Odtáhnu cestovní tašku přes práh, hodím na ni kabát a všechno nechám u dveří, protože nejvíc ze všeho potřebuju pusy.

Až pak si všimnu, že to u nás nádherně voní. Jamie mi uvařil večeři. Už zase. Je to fakt dokonalý chlap.

„Ahoj!“ křikne a vynoří se z chodby, která vede k naší ložnici. Na sobě má džíny a nic jiného krom – a tohle je neobvyklý – vousů. „Známe se?“ Věnuje mi sexy úsměv.

„Právě jsem se chtěl zeptat na totéž.“ Zírám na písčově blondáté vousy. Jamie se vždycky holí dohladka. Vím to – známe se z dob, kdy nám vousy ještě ani nerašily. Vypadá jinak. Trochu starší.

A k zbláznění sexy. Vážně, nemůžu se dočkat, až ty vousy ucítím na obličeji a možná i na koulích... *Ježíši*. Krev se mi už teď žene k jihu, a to jsem doma sotva patnáct vteřin.

A přesto chvíli stojím jako přimrazený, protože i když je to už osm měsíců, co jsme s Jamiem spolu, ještě pořád mě trochu překvapuje, jaké mám štěstí.

„Ahoj,“ pozdravím ho znovu přitrouble.

Dojde ke mně. Tu jeho nenucenou chůzi znám tak dobře, až se mi srdce maličko zlomí. Položí mi ruce na trapézáky a stiskne mi je. „Už nikdy nejezdi pryč na takhle dlouho. Jestli to uděláš ještě jednou, přísahám, že se proplížím do tvýho hotelu.“

„Slibuješ?“ zeptám se. Hlas mám ochraptělý. Stojí teď tak blízko, až cítím svěží vůni šamponu a piva, které pil, zatímco na mě čekal.

„Jestli někdy dostanu den volna, udělám to,“ prohlásí. „Sex v hotelu po zápasu? To bych bral.“

Počítám vzdálenost k našemu gauči a vrstvy oblečení, které potřebuju v příštích devadesáti vteřinách strhat.

Jamie odtáhne ruce z mých ramen. „Už jsem jedl, ale ty máš talíř v troubě. Před chvílí jsem ho tam dal. Kuřecí enchiladas. Za patnáct minut budou ohřátý.“

„Díky.“ Žaludek mi zakručí a Jamie se zazubí. Asi hladovím nejen po jedné věci.

„Chceš pivo?“

Vždycky. „Dojdu pro něj. Posad' se. Připrav další díl. Podíváme se na něj, zatímco budeme čekat.“ Znám sám sobě až moc zdvořile, ale návrat domů po delší cestě mi pokaždý připadá trochu divný. Vždycky je to pak mezi námi chvíli napjatý. Nejsem na to zvyklý.

Moji ženatí spoluhráči si často povídají o tom, jak to mají doma, ovšem to je mi k ničemu. Ale kdybych měl ve zvyku se svěřovat, asi bych byl v pokušení se zeptat: Bude to takovýhle pořád? Mají to kluci, co jsou ženatí i deset let, úplně stejně? Nebo za to může jenom fakt, že je náš vztah čerstvý, že je to vždycky po návratu domů mezi námi hodinu dvě prostě divný?

Kéž bych to věděl.

Nejdřív se zastavím v kuchyni s otevřeným pūdorysem, kde vyzvednu dvě piva, která otevřu a postavím na konferenční stůl. Bydlíme tu už skoro půl roku,

ještě jsme si však nekoupili moc nábytku. Oba máme až moc práce na to, abychom si to tu zařídili. Máme ale všechny nezbytnosti: obrovskou koženou sedačku, parádní konferenční stolek, koberec a obří televizi.

Jo, a taky rozviklané křeslo, které jsem zachránil na chodníku a nechal si ho i přes Jamieho námitky. Říká mu křeslo smrti. Jamiemu se pranic nezamlouvá, prý má to křeslo špatnou karmu.

Klidně můžete vytáhnout kluka z Kalifornie, ale Kalifornii z něj nevytáhnete.

Potřebuju se převléknout, proto si chci zajít do ložnice. Zastavím se však, abych se ho na něco zeptal. „Co si myslíš o týhle košili? Dneska jsem ji koupil, protože mi došlo čistý oblečení.“

Jamie namíří ovladač k televizi. „Je hodně zelená,“ prohlásí, aniž by se na ni podíval.

„Mně se líbí.“

„Tak se líbí i mně.“ Otočí se a mě znovu zarazí ty vousy. Jeho úsměv mě ale pobídne a do ložnice skoro běžím.

Postel je dokonale ustlaná. Kalhoty, velmi zelenou košili a kravatu odhodím na přehoz. Nemůžu se dočkat, až se vrátím k Jamiemu. Obleču si tepláky a vpadnu do obýváku, zrovna když si Jamie sedá na konec gauče. Nohy si natáhne na polštáře. Neobtěžuju se nic předstírat. Lehnu si před něj, hlavu si položím na jeho rameno a zády se mu přitisknu k hrudi.

„Sakra,“ ucedím, když si uvědomím svoji chybu. „Piva máme z dosahu.“

Přitiskne ruku na moje břišáky. „Můžeš,“ pobídne mě.

Natáhnu se oběma rukama po pivech a on mě drží, abych nespádl na podlahu. Stolek máme umístěný tak, abychom na něj perfektně dosáhli nohama, když sedíme, ale tenhle menší manévr máme nacvičený pro piv-

ní pohotovostní zásahy, když se tulíme. Holt se nám to občas stává.

Podám mu pivo a slyším, jak se napije. Na obrazovce se objeví úvodní titulky k *Banshee*, seriálu, který právě sledujeme.

„Nepodváděl jsi mě, zatímco jsem byl pryč?“ zeptám se.

„Ani mě to nenapadlo. Poslední epizoda ale neskončila otevřeně, takže jsem nebyl v pokušení.“

Odfrknu si do piva a přivinu se k jeho horké hruď. Za normálních okolností mě tenhle seriál dokáže vždycky pohltnout, protože má skvělý scénář a šílené bojové scény. Dneska je to ovšem jenom výmluva, proč se na gauči tulit ke svému chlapovi, zatímco se mi ohřívá večere. Na uchu mě lechtají jeho vousy, to je nezvyk. Zakloním hlavu, abych je ucítil i na obličej. Na televizi nevidím a je mi to jedno.

Skloní se a otře se vousy o moji tvář, potom mi přejede rty po krku, až se zachvěju.

„Co myslíš?“ zeptá se tiše.

Opatrně se k němu otočím tak, abych si nevyžil pivo. „Vypadáš kurevsky dobře. Jako J-Tim, když odešel z NSYNC a najednou z něj byl kus. Nejdřív je chci ale cítit na koulích, než se rozhodnu.“

Zvrátí hlavu a najednou se rozesměje, a až teď se ten zatracenej led z odloučení zlomí. Jsme to už zas my a jeho smích a klid, který v jeho blízkosti cítím.

Anooo... Skloním hlavu a olíznu mu krk těsně pod hranicí vousů. A pak mu jemně vsaju kůži mezi zuby. Jamie se přestane smát a uvolní se. Od pasu nahoru se dotýkáme holou kůží, cítím bušení jeho srdce a nejradši bych se rozbřečel vděkem. Oťru se nosem o jeho upravené vousy a obloukem to vezmu až k jeho ústům. Vousy jsou hebké, než bych čekal.

„Sakra. Tak už mě polib,“ zašeptá.

A tak ho políbím. Vousy mě laskají po obličeji, když přitisknu rty na jeho. Beru si je tak, jako bych byl pryč osm měsíců, a ne osm dní. Vydá spokojený zvuk. Hladově ho líbám, znovu poznávám jeho chuť, na obličeji cítím jeho horký dech.

Povzdechne si a já zpomalím, líbám ho teď líně.

Nezešílíme, ale ne proto, že bychom snad cítili rozpaky. Spíš že oba držíme pivo, v troubě na mě čeká večere a máme před sebou celou noc.

Při tom pomyšlení cítím takovou spokojenost... dokud neuslyším neobvyklý zvuk – někdo klepe na dveře. Je to pro nás tak cizí, až si v první chvíli myslím, že se to ozývá z televize jako součást scény v seriálu. Jenže pak se to klepání ozve znovu. „Wesley! Ty cvo-ku jeden! Otevři, nesu pivo!“

Jamie natáhne krk a povytáhne obočí.

„Kdo je to?“ naznačí ústy.

„Sakra,“ zašeptám. „Chvilku!“ křiknu. A pak Jamie-mu zašeptám do ucha: „Můj spoluhráč Blake Riley. Přistěhoval se nahoru.“

Jamie mě postrčí a já vstanu. Musím se upravit, protože mi v teplácích ze zřejmých důvodů napůl stojí. Dojdu ke dveřím a pootevřu. „Čau. Tak jsi mě našel.“

Blake se na mě zešíroka zazubí a protáhne se kolem mě dovnitř. „Jo! Celej obejvák mám zadělanej křabicema. Je to úplná katastrofa. Moje ségra našla prostěradla a ustlala mi, ale jinak je to tam nahoře děsný peklo. Tak jsem sněd burger a koupil piva a napadlo mě, že se za tebou stavím.“

Na vteřinu si říkám, že ho odtud vykopnu. Fakt že jo. Jenže nemám, jak to udělat, aniž bych působil jako naprostý nevychovanec. Vždyť tu stojím v teplácích, pivo v ruce a za mnou svítí televize. Vypadám

jak chlap, co má čas dát si se spoluhráčem pivo. A tohle je chlap, co mě už několikrát na pivo pozval, a já vždycky odmítl. Souhlasil jsem jenom na cestách.

„Pojď dál,“ pobídnu ho, i když mě to štve. Za prvé už uvnitř je. Zmetek. A ještě před minutou jsem měl v puse Jamieho jazyk.

Sakra.

Blake vůbec netuší, jak je mi celá tahle situace nepříjemná. Odloží piva na konferenční stůlek a posadí se na gauč přesně na to místo, kde ještě před chvílí seděl Jamie. Jamieho pivo teď stojí na baru, který odděluje naši kuchyni od zbytku pokoje, on sám však zmizel.

„Dáš si ještě jedno?“ zeptá se Blake a podá mi láhev.

„To je dobrý,“ povím mu a napiju se z vlastní.

Z chodby se vynoří Jamie. Na sobě teď už má triko, které mi zakrývá výhled na jeho svalnatou zlatavou hrud'. „Nazdar,“ pozdraví. „Jsem Jamie.“

„Jo, ty seš ten spolubydla!“ Blake vyskočí na nohy a popadne Jamieho ruku do svojí obří pracky. „Rád tě poznávám. Ty seš trenér, vid'? Trénuješ obranu? Puberťáky?“

„Hm, jo.“ Jamie ke mně zalétne tázavým pohledem.

I já jsem z toho zmatený. O spolubydlícím jsem se za celou sezónu zmínil možná dvěma lidem, Blake byl očividně jeden z nich. Nikdy o Jamiem se spoluhráči nemluvím, protože nechci riskovat, že nepoznám, kdy skončit nebo do jakých detailů zabíhat.

A nechci jim natvrdo lhát. Není to můj styl.

Blake je obrovský chlap, co nikdy nejde pro úsměv daleko, a upřímně jsem se vždycky tak trochu domníval, že je možná maličko opožděný. V tom jsem se nejspíš pletl.

„Chceš pivo?“ zeptá se. „Hele! Já *Banshee* miluju! Kterej díl to je?“ Vráti se ke gauči a posadí se.

Tak úplně nevím, co mám dělat, proto se posadím na opačný konec.

Jamie zamíří do kuchyně a já chvíli zírám na obrazovku a snažím se vzpomenout, co se v tomhle dílu děje. Hood se snaží utéct z budovy, kde něco ukradl. V uchu má sluchátko, přes které se ho pokouší navigovat jeho svérázný kamarád transvestita.

Netuším, co se to teď děje. Na obrazovce ani v našem obýváku.

O chvíli později se Jamie vrátí s talířem plným kuřecích enchiladas pokrytých rozteklým sýrem. Nese ho na tácu, protože talíř je horký z trouby, a já jsem se proslavil jako kluk, co se v kuchyni vždycky o něco spálí. Při pohledu na štědrou porci zakysané smetany a nakrájeného avokáda se mi seběhnou všechny sliny. Dokonce nezapomněl na ubrousky ani na příbory.

Páni.

To, že vám váš přítel přinese doma připravenou večeři, je asi ta nejlepší věc na celém tomhle podělaném světě, akorát že se mě Jamie pohledem ptá, jestli mi to má podat, jestli to nevypadá divně? Moc domácíky?

Vstanu a vezmu si od něj tác, protože na to kašlu. Jsem tu doma a můžu si tu dělat, co budu chtít. „Díky. Vypadá to skvěle.“

Mrkne na mě tak rychle, že to bude nejspíš světový rekord, a já se posadím, abych si snědl večeři, kterou mi připravil. Není to všechno, co bych od něj chtěl, ale prozatím to musí stačit.

2. kapitola

Jamie

Nejsem naštvanej. Ne, vůbec nejsem naštvanej. Vždyť co měl Wes asi tak udělat? Zabouchnout spoluhráčovi dveře před nosem? Ukázat na svůj jak kámen tvrdý penis a říct: „Sorry, kámo, ale právě se chystám zašukat si se svým přítelem?“ S přítelem, kterého neviděl osm dní a který na něj v tomhle prázdném bytě nedočkavě čekal a postaral se, aby měl po návratu večeři na stole a –

Tak jo. Možná jsem maličko, drobátek nasranej.

Máma vždycky říkala, že mám trpělivost světce, ale právě teď si jako světec vůbec nepřipadám. Moji od přírody pohodářskou povahu a nekonečný klid vystřídal hluboko usazené podráždění. Možná i vztek.

Wes mi chyběl. Chyběl mi každý den, kdy byl pryč, a dneska jsem si nejvíc ze všeho chtěl užít to, že se mi muž, kterého miluju, konečně vrátil, a to nejlíp ve formě divokého, upoceného sexu.

Muž, kterého miluju. Dokonce i teď těm slovům nemůžu skoro uvěřit. Když jsem si loni v létě uvědomil, že jsem bisexuální, nijak jsem z toho nevyšiloval a nevyšiluju z toho ani teď. Na té větě mě nezaráží slovo *muž*, ale slovo *miluju*. To, co cítím k Ryanu Wesley-

mu... Něco takového jsem vždycky vídával jen ve filmech. Je mojí druhou polovinou. Doplnujeme se v tolika směrech, že je ani nedokážu všechny spočítat. Kdykoli je se mnou v jedné místnosti, soustředím se jen na něj, a když je pryč, chybí mi.

Existuje jedno motto, které moje máma jednou namalovala na keramický talíř. *Láska je přátelství v plamenech*. Ted' už to chápu.

To však neznamená, že na něj nejsem naštvaný.

Dívám se, jak se cpe enchiladami. Nádherné šedé oči upírá na obrazovku, ovšem poznám na něm, že seriálu nevěnuje pozornost. Kdokoli jiný by si možná napětí v jeho ramenech nevšiml, ale já ho vidím moc dobře, a právě jenom kvůli tomu se moje podráždění rozplyne.

Štve ho to stejně jako tebe, našeptává mi moje svědomí.

Dej pokoj, svědomí. Chci se chvíli litovat.

Blake se naopak baví jak nikdy. Huláká na televizi, když v ní dojde k parádní akční scéně, a popíjí pivo, jako by mu bylo všechno jedno. A taky je. V týmu je už třetím rokem a soudě podle rychlého průzkumu na Googlu, který jsem provedl, když jsem zaběhl do ložnice najít triko, na ledě přímo válí. A co je nejdůležitější? Je heterák. Nemusí tajit, s kým spí, ani svoje životní partnerky představovat jako „spolubydlící“. Parchant jeden šťastnej.

Ústa mi naplní hořká pachut', když si vzpomenu, že v očích světa je Ryan Wesley taky heterosexuální. Můj přítel se objevil už na desítkách žebříčků „Nejžádanějších hokejových starých mládenců“. Na každém zápasu přinejmenším pět žen drží cedule s poutavými nápisy jako *Přivedu Ryana do ráje* a *Sexy Wesley*. Nebo cedule s nijak moc promyšlenými nápisy jako *CHCI S TEBOU DĚTI, #57!!!*

S Wesem nás všechna ta pozornost, které se mu

od žen dostává, moc baví, ale i když vím, že nehrozí, že by se můj věrný homosexuální přítel s některou z těch žen spustil, stejně mi všechny ty hladové pohledy, které po něm ženy vrhají, prostě vadí.

„Žíši!“ směje se Blake. „Ta má teda fakt krutopřísný kozy.“

Jeho úchylná poznámka mě probere zpátky do přítomnosti. Nevítané přítomnosti. Na obrazovce se právě svlékla jedna z ženských postav – Cinemax nejde nemilovat – a nebudu lhát, ta holka má neuvěřitelná prsa.

A jelikož mám být Wesův neškodný hetero spolubydlicí (který se k jeho spoluhráči už tak chová dost neurvale), rozhodnu se přihodit svoji trošku do mlýna.

„Jsou fakt skvělý,“ uznám. „Ta herečka je kočka.“

Tím si od Wese vysloužím zamračení a najednou se mi moje podráždění vrátí. Jako fakt? On dovolil, aby nám jeho spoluhráč zničil večer, a teď je nasranej, protože je podle mě ta herečka přitažlivá?

Blake moji poznámku pochopí jako znamení, že jsou z nás nejlepší kámoši, a otočí se ke mně, zelené oči se mu zalesknou. „Seš na blondýny, jo? Já taky, brácho. Máš nějakou?“

Koutkem oka spatřím, jak Wesovi znovu ztuhla ramena. To i mně, ale to může být i tím, že křeslo, v kterém sedím, je neskutečně nepohodlné. Pět minut v tom krámu, a tělo vás bolí, jako kdyby vás natáhli na skřípec. Navíc jsem si na devadesát procent jistý, že v tom křesle někdo umřel. Wes ho našel na chodníku a odmítá se ho zbavit, i když ho o to pořád prosím.

Příští týden skončí ten sráč na *chodníku*.

Myslím to křeslo. Ne Wese.

„Ani ne,“ odpovím neurčitě, na což Wes znovu zamračeně stiskne ty svoje sexy rty.

„Takže si jen užíváš, co? Taky tak.“ Blake si pro-

hrábne hnědé vlasy. Je to vážně pohledný kluk. A je obrovský. Má nejmiň metr devadesát a je pořádně namakaný. „Kdo má v našem světě čas na vztah, že jo, Wesley? Mám pocit, že furt jenom nalejzáme, nebo vylejzáme z letadla.“

Wes zabručí něco nesrozumitelného.

„Netuším, jak to Eriksson a ostatní kluci dělají,“ pokračuje Blake. „Během sezóny jsem ztahanej, a to jsem *nezadanej*.“ Teatrálně se otřeše. „Představ si mít manželku a děti. To mě fakt k smrti děsí. Myslíš, že takhle vznikají zombie? Žádněj divnej virus, jenom k smrti utahaný lidi, kterým hrábne, a najednou si řeknou, že jíst mozek je vlastně docela dobřej nápad?“

Musím se uchechnout. Mám takový pocit, že Blake Riley by zvládl obstarat sám celou konverzaci. Což už vlastně dělá vzhledem k tomu, že já i Wes jsme ucedili sotva půl slova.

Epizoda skončí a Blake zvedne z konferenčního stolku ovladač a pustí další díl, aniž by se zeptal, jestli to nevadí. Taky si otevře další pivo.

Koule vzteku v mém krku je už velká jak hokejový puk. Je po deváté. Do deseti potřebuju být v posteli, jinak budu zítra mrtvej. Když nespím aspoň sedm hodin, mozek mi přecvakne a najednou je ze mě insomniak jak Edward Norton z *Klubu rváčů*. Po pravdě, docela si přeju, aby teď byl můj život jak *Klub rváčů*. Pak bych měl dobrou výmluvu, proč Blakea Rileyho popadnout z gauče a vykopnout ho odtud.

Jenže to nejde. Slíbil jsem Wesovi, že aspoň do konce jeho první sezóny budu hrát spolubydlícího. Kdyby se o něm teď provalilo, že je gay, mohlo by mu to zničit kariéru, a já bych se raději vykoupal ve vaně plné skleněných střepů, než abych Wesovi zničil jeho sny.

Proto sedím v křesle smrti a předstírám, že mi televi-

ze není ukradená. Předstírám zájem, zatímco Blake dál plácá pátý přes devátý. Dokonce se občas i uchechtnu jeho vtípkům. Jenže když se převalí čtvrt na jedenáct, už nemám sílu dál předstírat.

„Půjdu zalehnout,“ povím jim a vstanu. „Ráno potřebuju být na stadionu v půl šestý.“

Blakea podle všeho upřímně zklame, že už musím jít. „Nezvládl bys ještě jedno pivo?“

„Možná jindy. Dobrou, kluci. Rád jsem tě poznal, Blakeu.“

„Já tebe taky, Bouráku.“

Jo, Blake Riley dává přezdívky všem chlapům, které právě poznal. Proč mě to jenom nepřekvapuje?

Když mímám gauč, krátce na Wese pohlédnu. Čelist má zaťatější než ruku, v níž svírá pivo. Volnou rukou si pohrává se stříbrnou činkou v obočí, špičkami prstů ten malý piercing otáčí kolem dokola. Známu toho kluka od třinácti let. Čtu v něm jako v knize a je jasné, že teď není nijak nadšený.

To ani já, ale když pominu, že bychom Blakea natvrdo vykopli, nemůžeme dělat vůbec nic, jen předstírat, že jsme spolubydlíci, kteří se spolu občas podívají na bednu.

Jsem utahaný, proto udělám několik kroků chodbou, než si uvědomím, že mám problém. Nemůžu spát v naší posteli. I když jsem se s Blakem seznámil teprve dnes, nevím s jistotou, že tu ještě nikdy nebyl. Když si byl prohlédnout budovu, viděl i náš byt? Ukázal mu Wes výhled z hlavní ložnice?

Naši zřídka využívanou zástěrkou je, že pokoj pro hosty je ve skutečnosti můj. Proto v tmavé chodbě zahnu a zapadnu do koupelny pro hosty. Před časem jsem sem připravil zubní kartáček a pastu, aby to vypadalo, že tuhle místnost využívám.

Myslel jsem, jak nejsem chytrý, když mě napadlo to tu trochu zařídit. Jenže teď musím předstírat, že mi můj pokoj ve skutečnosti nepatří.

Odeberu se do pokoje pro hosty a zavřu dveře, abych neslyšel zvuk z televize. Od chvíle, co bydlím s Wesem, jsme využili tenhle pokoj jenom jednou – když sem z Kalifornie přiletěli na víkend moji rodiče. Dneska jsem to já, kdo odhazuje oblečení na podlahu a odtažuje cizí přehoz, aby vlezl do studené široké postele. A pranic se mi to nelíbí.

Převalím se na bok a v duchu si vyjmenovávám všechno, co je teď špatně. Závěsy jsou průsvitné, ne zatemňovací námořnický modré. Matrace je měkčí, než na jakou jsem zvyklý, a polštář pod mojí hlavou hrudkovitější.

Můj přítel sedí v obývacím pokoji, místo aby mě osahával, jak zněl původní plán.

Zavřu oči a pokusím se usnout.

Zdá se mi o vířivce, trysky jsou parádní. Akorát, že... můj penis je jediná část mého těla, která se do té vířivky vejde. To ovšem nevadí, protože jsem tvrdý a voda je neuvěřitelná. Úplně kouzelná.

Tak počkat.

Škrtněte si to.

Můj tvrdý penis obklopují horká ústa. A možná se mi *přece* jenom něco zdá, protože když otevřu oči, moje okolí mi nedává smysl. Světlo je špatně a čelo postele tiše skřípe, na což nejsem zvyklý. Nade mnou se zvedá tmavovlasá hlava a sexy ústa si berou můj penis.

Bože, to je příjemný.

„Jsi vzhůru, zlato?“ zašeptá Wes.

„Skoro? Nepřestávej.“

Uchechtne se, cítím to i na žaludu. „Dobře. Téměř jsem si začal připadat jak úchyl.“

Silná ruka mě popadne za penis a ze mě vyklouzne další zastřené sténání. „Kolik je?“ Hlavu mám pořád zamlženou spánkem. Chtěl jsem se po Blakeově odchodu vrátit do naší ložnice, ale asi jsem usnul, sotva se moje hlava dotkla toho hrudkovitého polštáře.

„Půl dvanáctý,“ poví mi tiše. „Za chvíli tě zas nechám spát. Jenom... Hmmm.“ Zvuk, který vydá, zní, jako by ho někdo vyrval z hlubin jeho duše. „Tak strašně moc jsi mi chyběl.“

Vztekl, který jsem před sebou celý večer nosil jako štít, se rozpadne na prach. I on mi chyběl a byl bych fakt kretén, kdybych Blakeovu nevíтанou návštěvu Weso-
vi vyčítal. Nemohl za to, že se tu jeho spoluhráč stavil. A nemůže ani za to, že tolik cestuje. Oba jsme od samého začátku věděli, že dokud bude Wes profesionálně hrát hokej, budeme často od sebe.

Zapletu mu ruku do tmavých vlasů a zvednu mu hlavu. „Pojď sem,“ vybídnu ho chraplavě.

Horké, svalnaté tělo zakryje moje. Přitáhnu si ho k sobě pro polibek. Miluju jeho rty. Jsou pevné a hladové. Kouzelné. Náš polibek se prohloubí, je stále zoufalejší, zatímco se naše těla zmítají na matraci, která neovladatelně skřípe.

Wes se ode mě se smíchem odtrhne. „Kámo, máme *obrovský* štěstí, že si to tví rodiče nerozdávali, když sem přijeli na návštěvu. Tahle postel je děsně hlasitá.“

„Do smrti bych měl trauma,“ souhlasím. A pak ho znovu políbím, protože sakra, je pozdě, za šest hodin musím vstávat a tohle potřebuju až moc.

Wes mi čte myšlenky a vrazí mi jazyk do pootevřených rtů. Nedočkavě ho vsaju a pak zklamaně zamručím. „Ten kroužek v jazyku mi chybí,“ přiznám mu udýchaně. Piercing si vyndal na začátku sezóny. Jeho tým se nejspíš domníval, že to není bezpečné.

„Neboj,“ dobírá si mě Wes. „I bez něj ti můžu obrátit svět vzhůru nohama.“ O chvíli později ten talentovaný jazyk sjede po mojí nahé hrudi a vrátí se k bolavému penisu.

Pohltní mě do úst, až se mi boky samy zvednou z postele. Kristepane. Co jsme se dali dohromady, užili jsme si navzájem stovky orálů, ale asi nikdy mě nepřestane fascinovat, jak je to *příjemný*. Wes ví moc dobře, co má dělat, aby mě dohnal k orgasmu. Jeho sebevědomí mě neskutečně rajcuje, vůbec nepotřebuje, abych ho naváděl, jak mě vzrušit.

Jenže to mi nebrání, abych mu příkazy uděloval. Ale to jenom proto, že nás oba bere říkat prasárničky. „To je ono. Olízni ho. Jo, přesně takhle.“ Jednu ruku mám zabořenou do jeho vlasů, v druhé svírám prostěradlo. Už je to dlouho, co jsem na sobě cítil jeho ústa, a tlak v koulích se skoro nedá snést.

Wes mi pomalu, krouživě olizuje žalud, potom jazykem sjede po celý dýlce a pak zas a znovu, až se mi pták leskne a moje trpělivost je u konce.

„Potřebuju se udělat,“ ucedím.

Tiše se uchechtne. „Neboj, zlato. Postarám se o to.“

A sakra, ten teda umí svému slovu dostát. Škádlivé olizování se změní ve vlhké, těsné tahy na penisu, až se celej třesu rozkoší. Rukou mi hněte koule, zatímco mě vtahuje hluboko do hrdla, tvrdě a rychle mě saje, až jsem připravený vybuchnout. A pak *vybuchnu*.

Wes zavrčí, když se mu udělám do pusy, ale nepřestane sát, dokud neochabnu a nezmůžu se na jedinou myšlenku. Zatímco se moje uspokojené tělo chvěje posledními dozvuky orgasmu, sotva vnímám, že si lehl vedle mě. Že mě líbá. Hladí po břiše. Tváří se otírá o moje vousy.

„Ty vousy fakt miluju,“ zašeptá.

„A já fakt miluju *tebe*,“ oplatím mu šeptem. Nějak v sobě vykřešu dost energie, abych ho objal kolem širokých ramen a přitáhl si ho k sobě. Na stehně mě jako horký stožár tlačí jeho erekce, a když se otočím, abych ho políbil, zasténá mi do úst a otře se o mě celou tvrdou délkou. Tak mu přeježu po penisu klouby ruky a on sykne.

„Co chceš?“ zeptám se mezi polibky. „V tomhle pokoji nemáme lubrikant.“

Wes zabručí a zazmítá boky. „Lubrikant nepotřebujeme. Chci na sobě cítit tvoje ústa.“

Zvednu se na polštáři o něco výš. „Tak padej ke mně. Ukaž těm vousům, kdo je tu šéf.“

Se zavrčením popadne druhý polštář a strčí mi ho za hlavu. Pak přehodí jednu nohu přes moji hrud' a vy-leze si na mě.

Moje dlaně přistanou na jeho bříše, roztáhnou prsty doširoka. Je na dotek tak příjemný – horký a pevný. Už mám dost toho, že trávím noci o samotě. Líbí se mi, když vedle mě leží ještě někdo. Kdykoli je pryč, chybí mi se převalit a přitisknout se k jeho spícimu, horkému tělu.

Ted' se mu spát nechce. Doširoka rozevře nohy a já ho chytím za zadek a přitáhnou k sobě. Penis má obrovský, na špičce má kapku. Blíží se ke mně. Zavřu pus, abych ho trochu potrápil, a on netrpělivě zabručí. Uchopím ho za penis a přeježu mu rty po žaludu, zespodu ho polechtám vousy.

Wes se nadržene zachvěje. Skrz závěsy prosvítá dost světla, že tetování na jeho pažích připomíná při každém jeho pohybu temné stíny. Jeho mužná vůně mě přivádí k šílenství. Vystrčím jazyk a ochutnám ho a Wes nedočkavě zalapá po dechu.

Ještě jsem s tím mučením neskončil. Natáhnou krk, při-

tisknu obličej k jeho slabinám a zatahám ho za chloupky. Ted' už mi prakticky vráží penis do krku, je tak vzrušený, že by ojel jakoukoli část mého těla. Zoufalý Wes mě baví. Moc rád ho nutím upustit trochu té neústupné sebekontroly. Jeden sportovní komentátor o něm prohlásil, že je „neproniknutelný, neotřesitelný, s nervy z oceli“.

Já ale vím svoje.

Sevru nedočkavý penis v ruce, pomalu otáčím krkem, otírám se vousy o každý jeho centimetr.

„Sakra,“ ucedí. „Tohle mě ničí. Tak už mě kuř.“

Ještě jednou ho políbím na špičku a on zasténá. A pak ho jediným pohybem ušetřím dalšího trápení. Otevřu pusy a pohltím ho. Ne zrovna mužně vykřikne, až se musím usmát. Proto se od něj odtáhnou a pořádně, tvrdě ho vsaju. Nemám s ním slitování. Na rytmus kašlu, zbyla jenom touha. Saju ho, olizuju, polykám. Zběsile přiráží, užívá si tu jízdu. O chvíli později se zhluboka nadechne a vyhrkne: „Už budu.“

A ten chlap nelže. Stříká mi do pusy tolikrát, že to ani nespočítám. Spolykám týdenní dávku sexuálního napětí. Potom se mi hlava svalí na polštáře, jak začínám být unavený. Wes nade mnou skloní hlavu, hrud' se mu zvedá, zatímco lapá po dechu. Zvednu obě ruce a přejedu mu jimi po žebrech.

„Nějak jsi zhubl,“ prohodím a palcem ho pohladím po hladké kůži na hrudi.

„Od začátku sezóny jsem shodil sedm kilo.“

„*Sedm?*“ Ví, že hráči občas něco málo zhubnou. Ale sedm?

„Jo. To se stává.“

Stáhnou ho k sobě. Musí se převalit, abychom se mohli obejmout. „To je moc,“ zašeptám mu do ucha. „Bude to chtít víc enchiladas.“

„Sním všechno, co mi uvaříš.“ Zaboří mi obličej do krku. „Jamie?“

„Hmm?“

„Máš ve vousech sperma.“

„Hnus.“

Zasměje se. „Je to snad problém?“

„Nevím. Mám vousy poprvé a ty seš první, kdo mi na ně nastříkal.“

Chraplavě se zeptá: „Můžeme už jít do svojí postele?“

„Jo.“ Přesto zavřu oči. Jen na vteřinu.

Usneme v pokoji pro hosty, zapletení do sebe.

3. kapitola

Jamie

Osm hodin později život už není tak skvělý.

Sedím v autobusu se dvěma tucty pubertáků. To ale nevadí, protože mám ta děcka rád. Dřou a umí hrát skvělý hokej. Myslel jsem, že už jsem hodně dobrých mladých hokejistů poznal, ale Kanadáné si šampiony očividně pěstují na zahradách nebo co. Letošní sezóna se našemu týmu moc nedaří, věřím ale, že se to obrátí. Kluci mají perfektní instinkt a parádní přístup.

Můj přístup teď ovšem tak parádní není.

Jelikož jsme s Wesem usnuli ve špatné místnosti, neměl jsem poblíž budík. Důvodem, proč jsem měl *jenom* čtyřicet minut zpoždění, byl fakt, že postel byla moc malá. Probudil jsem se, když mě Wes udeřil potetovaným loktem do obočí. Hodiny na nočním stolku ukazovaly deset minut před šestou.

S bušícím srdcem jsem vystřelil z postele. Dal jsem si tu nejkratší sprchu na světě a pak poskakoval po bytě jak idiot, natahoval si ponožky na mokré nohy a sbíral svoje věci. Zachránilo mě jen to, že věci na turnaj v Montrealu jsem měl už sbalené. Snažil jsem se ušetřit co nejvíc času, abych ho mohl o to víc strávit s Wesem, proto na mě už taška čekala sbalená.

Wes vyklopýtal z pokoje pro hosty a nechápavě na mě zíral. „Musíš jít?“

„Mám zpoždění,“ zamumlal jsem. Trenérovi, s kterým jsem měl jet, jsem napsal: *Budu mít zpoždění. Neodjíždějte. Omlouvám se.*

„Budeš mi chybět,“ pověděl mi Wes.

To, že i on bude chybět mně, nebylo potřeba dodávat. Krátce jsem ho políbil, ne že by to stačilo, a rozběhl se ke dveřím. Natáhl jsem se po kabátu na věšáku a nějak se mi přitom podařilo zakopnout o Wesovu obří cestovní tašku. „Mohl bys mi prokázat laskavost a tenhle krám vybalit?“

S těmito láskyplnými slovy jsem vypadl z bytu, zpotený a naštvaný sám na sebe, že patřím k těm, na které musí čekat celý autobus. A že jsem se ještě na svého přítele utrl, aby si uklidil.

Nikdy to totiž nedělá. Jeho cestovní taška obvykle zůstane na tom samém místě, dokud ji nepotřebuje na další cestu.

A teď dopíjím zbytky hodně špatného kafe, které jsem si koupil na pumpě, kde autobus zastavil, aby doplnil palivo, a poslouchám kecy svého kolegy. David Danton je jen o dva roky starší než já. Technicky vzato zastáváme oba stejnou pozici – asistent trenéra. Jelikož hlavní trenér našich kluků má pod sebou několik týmů, Danton se občas chová, jako by byl hlavní trenér on, a to zvlášť na cestách.

Co byste měli o Dantonovi vědět: Umí nádherný golfový úder. A má příšernou povahu.

„Ten první tým, proti kterému hrajeme?“ prohlásí a přesune si chuchvalec tabáku z jedné strany pusy na druhou. „Jsou to ti samí poserové, cos jste je loni v Londýně porazili. Jejich statistiky nevypadají ani teď o nic líp. Držte lajny a v první třetině dejte gól,

a o přestávce budou brečet do rukavic. Banda buzerantů to je.“

Špatný kafe mi v puse zhořkne. Za prvé má tohle do správného trénování daleko. Ten druhý tým je v obraně skvělý a v útoku nedostačující a naši kluci si zaslouží pečlivější radu. Potřebují strategii a dodat odvahy.

A nechtějte, abych začal o Dantonových průpovídkách. Je to jeden z těch lidí, co slovem „teploušský“ označují všechno, co se jim nelíbí – od ošklivého auta ke krutému sendviči bez chuti. A „buzerant“ říká všem hokejistům, kteří nedosahují jeho měřítek.

Už jednou jsem toho debila žádal, aby ty kecy utnul. Hned po zápase na našem domácím stadionu. Bez problémů jsme vyhráli a byl jsem na naše kluky moc hrdý. Jenže po utkání Danton zařval: „Jsme to těm buzerantům ukázali!“ Takže jsem využil příležitosti a poznamenal jsem, že ho to může přivést do problémů.

„Nikdy nevíš, kdo poslouchá,“ poznamenal jsem. Snažil jsem se mu naznačit, že by si někdo mohl stěžovat a on by tak skončil kvůli nevybíravému slovníku na koberečku. Největší starosti jsem si však dělal o naše hráče. Nechtěl jsem, aby před nimi jejich autorita schvalovala takto nenávistný přístup. A bože nedopuť, aby některý z našich kluků zpochybňoval svoji sexualitu. Takové řeči nechce nikdo poslouchat. Šestnáct let je už tak dost matoucí věk.

Danton mě ale neposlechl. A kdykoli použije to slovo na B, vždycky si představím šestnáctiletého Wese, vyděšeného vlastní sexualitou. Svěřil se mi, jaký obrovský měl strach, když si uvědomil, že je gay. Ted' už to samozřejmě neřeší. Ale ne všichni mají Wesovu sílu. Jestli je v týmu jen jediný kluk, který s tím bojuje, nechci, aby musel od Dantona poslouchat takové kecy.

Spolupráce s tímhle chlapem mě dokáže rozzuřit

dobřela, ovšem ne proto, že by mi na vteřinu záleželo, co si o mně Danton myslí. Můj respekt ztratil ve vteřině, kdy jsem poprvé uslyšel, jaký hnůj z něj padá. Používá i to slovo na N (Danton je fakt dáreček). Chtěl jsem, aby dostal důtku. Dokonce jsem se i Billovi, našemu šéfovi, zmínil, že Danton se vyjadřuje nevybíravě, a to i před kluky.

„Zkus ho zkrotit,“ pověděl mi Bill a chytil mě za rameno. „Byla by škoda, kdyby měl v záznamu důtku. Zůstala by tam natrvalo.“

Mně by vůbec nevadilo, kdyby měl Danton natrvalo záznam, stížnost jsem však zatím nepodal, protože jsem paranoidní. Na jednu stranu říct mu o sobě, že jsem gay, by se mi docela líbilo, protože se těším, jak se ten kretén zatváří. Nemůžu to ale udělat Wesovi. Je to jeho první sezóna u profiků a válí. Je potřeba, aby se tisk soustředil na jeho góly a asistence, ne na jeho milostný život. Řekl bych, že už je *takhle* blízko k zisku Calderovy trofeje. Upřímně v to věřím.

Cestou na montrealský stadion trčíme v dopravní zácpě a žaludek mám jako na vodě. V jednu začíná zápas a už je po poledni.

„Už jenom jeden a půl kilometru,“ prohlásí Danton při pohledu na mapu v mobilu. „Kluci, na stadionu budeme mít jenom patnáct minut, abyste se ohákli. Příště snad trenér Canning vstane včas.“

Sakra. Nenávidím se za to, že jsem přišel pozdě. A nenávidím i jeho.

To je na kluka z Kalifornie až moc nenávisti. Dnešek není zrovna dobrý den.

Konečně zastavíme a kluci vyskáčou z autobusu. Pomůžu dovnitř nanosit výstroj. Turnaj má naštěstí půl hodiny zpoždění. Kluci jsou oblečení a připravení hrát a ještě nám zbývá dost času.

„Jdeme,“ pobídnu je a tlesknu rukavicemi. „Ty – Barrie! Při vhazování nespouštěj oči z kotouče. Tenhle tým byl posledně pomalejší, neuměl získat puk, pamatuješ?“

Kluk přikývne, v obličeji vážný výraz.

Otočím se k našemu brankáři Dunlopovi. Je talentovaný hokejista, na ledě to umí. Bohužel má tendenci během zápasu ztuhnout. Na začátku sezóny si vedl dobře, ale tenhle měsíc to s ním jde z kopce.

„Jak se cítíš?“ zeptám se ho.

Odvrátí modré oči. „Myslíte – jestli se zas začnu dusit?“

„Dunlope, podívej. Víím, čím si procházíš. Každý brankář má občas krizi. A člověk má vždycky pocit, že to nikdy neskončí. Ale ono to přejde. Ať dneska, nebo příští měsíc, ale *prejde* to. Pokaždý to přejde.“

Zabručí jak typický našťvaný puberták. Nepřesvědčil jsem ho.

„Máš talent. To ví každý, i ti, co do tebe pérújou.“ Nijak mi nepomáhá fakt, že Dunlopovi spoluhráči jsou na něj za jeho výkon z poslední doby našťvaní. „Nerejpali by do tebe, kdyby nevěřili, že máš na víc.“ Poplácám ho po ramenní vycpávce. „Hlavně klid. Dáš to.“

Zvedne ke mně ostražitě oči. „Dobře. Díky, trenére Canningu.“

A tohle je ono. Jediný důvod, proč tohle dělám. „Nemáš zač. A teď padej.“

Rolba právě dohladila led, takže naši kluci se teď můžou devadesát vteřin rozbruslovat a zahřát se. Dunlop vjede na led s hlavou vztyčenou a dotkne se branky, jak to dělají před zápasem všichni brankáři. Pravou tyčku poplácá jednou, levou tyčku poplácá dvakrát – je to jeho rituál. A myslím, že dneska bude jeho šťastný den.